

השובר את האומנין פרק ישי בבא מציעא

אי אתה מוצא אלא בין זה וספינה זו. והמחזיק יאמר לחבירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך ואל"מ דמ"מ אם נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחיי הדרך שלא הלך ובי בטביל שמשכיר מחזיק ירויה ועוד דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף

נימא ליה הכי הוה ספיקא. גופיה ואלא מיייתנא ספינתא אחריית הוילי והספן יש צידו להשלים תנאו וזה מעכב ישלם כל השכר: לא משכחת. להא דר' נתן: אלא בין זה וספינה זו. ולא ציד זה וזה להשלים הלך יד תוצע על

ולמה יפסיד השוכר שטר חיי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתנה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לבסוף לדעת כן ונתנו שיהא שלו לאלתר אם לא יאמר צו וריב"ם פ"ה הא דרבין בספינה סתם ויין זה לא נתן דאמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חיי הדרך שכבר הלך אבל שכר חיי הדרך שלא הלך פשיטא שלא יתן כיון שהוא אטום מ"מ אהא דקתני אם נתן לא יכול דמשמע דלא יכול כלל אפילו שכר חיי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מחזיק ומזומן לקיים תנאו יחזיק ליה שלא יחזיר כלל ומשני בין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מחזיקין מיניה דהמחזיק יאמר לחבירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרם המוליא מחבירו עליו הראיה: אכל ספינה סתם ויין סתם חולקין בהא מספקא ליה לריב"ם אם חולקין שכר חיי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקין כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מזומן לקיים תנאו: **בבא מציעא** אגרא בעי למיתב ליה. לאו דוקא כוליה אלא כלומר כפועל בטל:

"נימא ליה הב לי ההוא חמרא ואנא מיייתנא ספינתא אמר רב פפא לא משכחת לה יאלא בספינה זו ויין זה יאבל בספינה סתם ויין סתם חולקין ת"ד השובר את הספינה ופרקה לה בחצי הדרך נתן לו שכרו של חצי הדרך ואין לו עליו אלא תרעומת היכי דמי אילימא דקא משבח לאגורה אמאי אית ליה תרעומת ואי דלא קא משבח לאגורה ה"בוליה אגרה בעי שלומי לעולם דקא משבח לאגורה אלא אמאי אית ליה תרעומת מושום *רפסתא דספינתא אי הכי טענתא מעלייתא הוא 'ומזונא אית ליה גביה אלא מאי פירקה דפרקה לטועניה בגויה אלא מאי תרעומת משום שינוי דעתא אי נמי לאשלא יתירא *תנו רבנן השובר את החמור לרכוב עליה שוכר מניח עליה כסותו ולגנותו ומזונות של אותה הדרך מבאן ואילך חמר מעכב עליו חמר מניח עליו שעורים ותבן ומזונותיו של אותו היום מבאן ואילך שוכר מעכב עליו היכי דמי אי דשביח למזבן חמר נמי ליעכב ואי דלא שביח למזבן שוכר נמי לא ליעכב אמר רב פפא לא צריכא דשביח לממרח ולמזבן מאוונא לאוונא דחמר דרכיה לממרח ולמזבן שוכר לאו דרכיה לממרח ולמזבן ת"ד השובר את החמור לרכוב עליה איש לא תרכב עליה אישה אישה רוכב עליה איש ואישה בין גדולה ובין קטנה אפילו מעוברת ואפילו מניקה השתא מניקה אמרת מעוברת מיבעיא אמר רב פפא מעוברת והיא מניקה קאמר אמר אביי שמע מינה ביניתא אברסה תקלה למאי נפקא מינה למקח וממכר: מתני'

ס"ח רפסא
בלא מ"ו וכן
צ"ע

ע"ז ס"ה ע"ז

נב א מ"ו פ"ה מהל'
שכירו הלכה ג סמג
עשין פ"ע טו"ע ח"מ
ס"ה ש"א ספ"ג :
נב ב מ"ו ש"ס טו"ע
ש"ס ספ"ג ד :
נב ג מ"ו ש"ס טו"ע
ש"ס ספ"ג ה :
נב ד ה"ו מ"ו ש"ס
הלכה ד וי"ו בהש"ו
ונגמ"ט טו"ע ש"ס ספ"ק
: 1
נב ה ח"ב מ"ו ש"ס
פ"ד הלכה ח סמג
ש"ס טו"ע ח"מ ס"ה ש"ס
ספ"ג ג :
נב ו מ"ו ש"ס הלכה ה
טו"ע ש"ס ספ"ג ח :
נב ז מ"ו ש"ס טו"ע
ש"ס ספ"ג ז :

ר"מ פ"ד ח"מ

דפרקיה לטועניה בגויה. פ"ה

בקונטרס שהוסיף המשא בחיי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריק לה כיון שממקום אחר היה פורק לטועניה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שבספינה לאחר היינו שינוי דעת כי שמא זה אדם הקונה הוא אדם קשה

מעוברת דמשמע שהמעוברת כבדה מן הרקיעית: הוה ביניתא. דג הממכר בשוק במשקל: אברסה תקלה. לפי כריסה כובדה אם כריסה גדול משקלה יותר: למקח וממכר. אם ראיית דג שכריסו גדול לא תקנהו במשקל אלא אם כן יזיח את מעויו: השוכר

אי"ל לאשלא יתירא שר"ך חבלים להזיח כלים של ראשונים ולהכניסם של אחרונים ואל"מ ואמאי מוקי לה הכי לימא לעולם דשכיח לאוגורי וכו"מ מתי תרעומת איכא משום שינוי דעתא וי"ל כיון דמחזיק טעמא דרפסתא דספינה חו לא מני למימר הכי דטענתא מעלייתא הוא וריב"ם פ"ה דהכי קאמר לעולם דשכיח לאוגורי וליכא רפסתא דספינה

דאיירי דפרקיה לטועניה בגויה כלומר שהתיר חבילה בתוך הספינה והזיח על יד על יד וכן אחרון שהכניס סחורה במשקל מעט ולא רפסה ספינה ותרעומת הוי משום שינוי דעת שלא אורגל עם זה האחר ולא ידע להתנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא יתירא שאם יריבה זה במשא יצטרך לקנות כחן צורך חבלים מוקים כי אם היה יודע דביתו היה קונה עם בדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא היא שכנגד זה מרויח שטר יותר מחבילה מחמת גדולה: **כסותו**. ר"ח גרים כסו כסת שמניח מראשותיו דכסת הוא הקטן וכו' הוא הגדול כדתנן במסכת [כלים] [פ"ח מ"ה] כר שעשאו סדין וכסת שעשאה מטפחת: **מאוונא** לאוונא. נקט הכי משום דאי שכיח לממרח ולמזבן אפילו בחיי היום אם כן למה מניח חמר מזונות של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למזבן חמר נמי ליעכב ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מזונות כלל של אחרון היום כיון דשכיח בכל מקום למזבן מדלל קאמר אי דשכיח מאוונא לאוונא אלא לא חש להלחץ כל כך: **אשה** בין גדולה ובין קטנה. בלש לא רצה לשטות בין קטן בין גדול משום דגברי שכיח שהם גדולים ופשיטא דאשתא גדולה נמי אגריה יבוליה: **השתא** מניקה אמרת דרכבה מעוברת מבעיא. כן גרסתא הספרים ואין גרסה לר"מ דאין זה פירכא דזו ואף זו קתני ועוד דאין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ביניתא אגב כריסה תקלה וע"כ נראה לו כגירסא שמאל השתא מעוברת אמרת אין מניקה מבעיא דאשה מעוברת כבדה יותר ממניקה עם צנה לפי שהיא נושא את עלמו ומיקל אבל כשהוא במעי אמו מכבד ואצריה כבדים עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ביניתא אגב כריסה תקלה שאם היה חולה לה לא יכבד כ"כ בין הכל ויש ליישב גירסתא הספרים ומכל מקום פריך שפיר דלא כה"כ למתני זו ואף זו כיון דאייתא בכלל ברוך כמו גבי מפניו ארבע וחמש קופות (שנת ד' קטו) דפריך חמש מפניו ארבע מבעיא ארבע וחמש כדאמרי אינשי אבל אי גבי הכי אמרי אינשי לא שייך לשטיי דזו ואף זו קתני כיון דארבע בכלל חמש אלא שמוסיף *הבא נמי מעוברת שהיא גוף אחד בכלל מניקה שהם שני גופים וקאמר ש"מ ביניתא אגב כריסה תקלה פ"ה מדקתני ברישא בין גדולה ובין קטנה ובכלל זה נמי יש במשמע בין גסה ובין דקה ולמאי אילתריך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון בני אדם במשא ובמתן חבויים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה דגסה מחמת עיבור כבדה יותר מגסה מחמת עצמה כי העובר מכבד: היכא

[ע"ז חוס' ע"ז
ס"ה ד"ס ח"ג
ר"מ וכו'
האריז' יוסר]

[ע"ז חוס'
שנת ס' ד"ה
שנת']

סו א מ"י פ"ד מהלכות
שכירות הלכה ז סמג
ענין פט טו"ט ע"מ ח"מ
ש"ח סעיף ז :

סח ב מ"י שם הלכה ו
סמג שם טו"ט ע"מ
ח"מ ס"י ש"ח סעיף א :

סצ ב מ"י שם הלכה ז
סמג שם טו"ט ע"מ ח"מ
ס"י ש"ח סעיף ז :

עד ד מ"י שם הלכה ו
סמג שם טו"ט ע"מ ח"מ
ס"י ש"ח סעיף א :

עא ה ו מ"י שם פ"י
הלכה ג סמג ענין
פט טו"ט ע"מ ח"מ כ"ז
סעיף א :

עב ז מ"י שם הלכה ב
סמג שם טו"ט ע"מ ח"מ
ס"י ש"ח סעיף ו :

עג ח מ"י שם פ"ב
הלכה ה טו"ט ע"מ ח"מ
ס"י ר"א סעיף ב :
עד ט מ"י שם פ"י
הלכה א סמג ענין
פט טו"ט ע"מ ח"מ עב
סעיף ב :

עד י מ"י פ"ג מהלכות
ולוה הלכה ה
סמג ענין ז טו"ט ע"מ ח"מ
ס"י עב סעיף א :

עז ב מ"י פ"א מהלכות
שכירות הלכה ב
סמג ענין פט טו"ט ע"מ
ח"מ ס"י ש"ח סעיף א :

עז ל מ"י פ"ב מהלכות
שאלה ופקדון הלכה
א סמג ענין זב טו"ט ע"מ
ח"מ ס"י ש"ח סעיף ה :

עח ז מ"י שם הלכה ב
טו"ט ע"מ סעיף א
[דכ הלכס פ"ח דכ"ט
דף קכב] :

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה במחיקתא
וכו' וכן פירש
במשנת הגאונים :

גליון השי"ם
רש"י ד"ה קב לכתף וכו'
לקמן פריך . ע"י השניות
הב"ם הלוי ח"מ ס"י כ :

תרגמה חז"י במחיקתא . מה שהקשה בקונטרס לפי תשובת
הגאונים נראה דלאו פירכא היא דכי אם התנה עמו
להוליד ברזל או אצנים והוליד סובין או גולה ה"ו דאם יוסיף יהא חייב:
סתם ספינה בת תלתין כורין . משמע דתוספת אחד משלטים

שש עשרה שעורים חייב הא שלשת קבין
פסור *תרגמה אביי במחיקתא ת"ר *קב
לכתף אדריב לעריבה כבור לספינה שלשת
כודים לבורני גדולה אמר מר קב לכתף אם
איתא דלא מצי ביה בר דעת הוא לשריה אם
אמר אביי בשחבמו לאלתר רבא אמר אפילו
תימא בשלא חבמו לאלתר לא צריכא אלא
לאגרא יתירא רב אשי אמר כבור
חולשא הוא דנקיש ליה כור לספינה שלשת
כורין לבורני גדולה אמר רב פפא ש"מ סתם
ספינות יבת תלתין כורין למאי נפקא מינה
למקח וממכר : **מתני'** הכל האומנין שומרי
שבר הן וכולן שאמרו טול את שלך והבא
מעות שומר חנם ישמור לי ואשמור לך
שומר שבר ישמור לי ואל הנח לפני שומר
חנם הלוהו על המשכון שומר שבר ר' יהודה
אומר הלוהו מעות שומר חנם הלוהו פירות
שומר שבר אבא שאול אומר רשאי אדם
להשכיר משכונו של עני להיות פוסק והולך
עליו מפני שהוא כמושיב אבידה : **גמ'** לימא
מתניתין דלא כרבי מאיר דתניא *שובר כיצד
משלם רבי מאיר אומר בשומר חנם ר' יהודה
אומר כשומר שבר אפילו תימא רבי מאיר
בהדיא הנאה דקא שביק כולי עלמא ואגיד
ליה לדידיה הוי עילוייה שומר שבר אי הכי
שובר נמי בהדיא הנאה דקא שביק כולי
עלמא ומוגר ליה לדידיה הוי עילוייה שומר
שבר אלא אפילו תימא ר' מאיר בהדיא הנאה
דקא יהיב ליה טפי פורתא הוי עילוייה שומר
שבר שובר נמי מי לא עסקי' דקא משוי
ליה טפי פורתא אלא אפילו תימא ר"מ בהדיא
הנאה דחפיש ליה אאגריה דלא בעי למויעל
*בדמחליף רבה בר אבוה ותני שובר כיצד
משלם ר' מאיר אומר בשומר שבר רבי יהודה
אומר כשומר חנם : וכולן שאמרו טול את
שלך והבא מעות שומר חנם : *תנן התם
אמר לו שואל שלח ושלחה ומתה חייב
הא

שש עשרה . תוספת סאה להסותן למשאי החטין : חייב . בשביל
הנפח : הא שלשת קבין פסור . כדרכא : במחיקתא . אפי שמעתי
שעורין שהתלעו וכן (ה) צפי' תשובת הגאונים אבל לדידי קשיא
לי מה לי התלעו ומה לי לא התלעו והרי יש כאן נפח של לתך
ושלשת קבין וקחני פסור ולאזיבי נפח
כמשאי דהא לאו התלעו נמי שעורין
קלים הם ומחייב להו חז"י משום
כיפתא ונראה לי משאח התמור לתך
ומיעידתן טפופות ט"ו סאין ולא
מחוקות ומוקי לה חז"י מחוקות
המתק פחות ג' קבין וכן לאן
אלא תוספת נפח שלם קבין של לתך
טפופות. טפופות לא מחוק ולא גדוש :
מחוקות . ריש"ש : קב לנקף . קב
הוי תוספת לחדס הנטשא בכתף
ומייב המוסף בקלקולו מכאן אתה
למד שמשא חנם ביטוי שלשים קב
שהן חמש סאין דתנן תוספת החמור
שלשה קבין שהן חצי סאה ומשאו
לתך ט"ו סאין אלמא תוספת אחד
משלשים במשא הוא ואשמעינן דאם
הוסיף עליו קב חייב לקמן פריך
והרי הוא בן דעת אי לא מלי ביה
לשדייה אחרעא : **אדריב לעריבה** .
לתך הוי תוספת למשאוי ספינה
קטנה . פור . הוי תוספת לספינה
ביטויית : **בשחבמו לאלתר** . לא הספיק
לפרק המשא מעל כתפו עד שרצן
תחת משאו : **בתלתין כורין** . לריכה
ס' סתא [גדולה ותאה] כך הולכת על
פני המים דהא תוספת אחד מלי הוא
ומדקחני כור לספינה ש"מ ספינה
בת שלשים : ה"ג ח"ר פפא ש"מ
סתם ספינה וכו' למאי כ"מ למקח
וממכר : **מתני' כל האומנין** .
קבלנין המקבלין עליהן לעשות
המלאכה בצתייהם : **שומרי שבר** .
להתחייב בצנייה וזכירה וטעמא
מפרש בגמרא : **ויכולן שאמרו טול**
את שלך . שכבר גמרתו' ומשחילתו
הבא מעות שאיני מעכבו לתופסו על
שכרי הרי הוא מעתה ש"ח : **הלוהו** .
מעות על המשכון : **שומר שבר** . שבר
מלוה : **הלוהו מעות שומר חנם** . לית
ליה לר' יהודה שבר מלוה לענין דינא :
הלוהו פירות שומר שבר . דדרך פירות
להרקיב : **מותר אדם להשכיר** . לאתריים :
משכונו של עני . שבידו : **להיות פוסק**
עליו. שכרו וכולן. תמיד ופוחת מן החוב
ובגמרא מפרש אלוה משכון קאומר :
גמ' שוכר . בהמה : **כילד משלם** .
דשומר חנם ושומר שבר ושואל כתיבי
שוכר לא כתיב ומהו דין חיובו לענין

[שבת נכח וכו']

לקמן ג. אה
כ"ק מהו מו
שבושות מנו

בס זה שם

לקמן זת

[ג' גביה
משאל יעב' ז'
[מסחים ג.]

גביה ואבידה פסור או חייב : רבי יהודה אומר כשומר שבר . והאילו והנאחטו הוא אללו אע"פ שטותן שבר פעולתו ש"ס הוא דלי לא יהיב שבר
הוי שואל ומייב צלוקסין השתא דיהיב ליה אגרא לא הוי שואל והוי ש"ס : ר' מאיר אומר כשומר חנם . דקא יהיב אגר מלאכתו ואינו נוטל
שבר על שמירתו ואומן דמי לשוכר שלהנאת שבר אומותו היה אללו אבל לא שבר שמירה הוא נוטל אלל שבר פעולה : דקא יהיב ליה טפי
פורתא . שאי אפשר לנמלס שבר קבלנות לשכר דמי פעולה שלא יטול יותר : מי לא עסקינן דקא משוי ליה . אזייל *משאר משכירי בהמה מי
לא אמר רבי מאיר נמי דהוי שומר חנם : **משוי** . לישבא דמוחל ומשכיר בשוה כמו (סוכה דף נד:) *אשוי זבני (על ד' נב.) ושוי לכרסוך : **ואיבעית**
אימא . אי נמי דמי אומן לשוכר קא מיתוקמא מתני' כרבי מאיר כדמחליף וכו' ומהדר לאוקמא כר' מאיר משום דסתם משנה ר"מ : **תנן**
התם . לקמן בפרק השואל (ד' ע"ג) אמר לו השואל שלח אותה לי ביד עבדך או שלוחך : **ושלמה ומתה** . כדרכה קודם שתיכנס לביתו :
חייב . צלוקסין שמשעה שמסרה לשלומו במלות השואל נתייב השואל בצלוקסיה ואם לא אמר לו שלח אלל המשאלי שלחה לו זה
השאילי פרתך אמר לו הן ועמד ושלחה ומתה בדרך פסור : **וכן בשעה שמחזירה** . אם מסרה השואל ליד השליח להשיבה לבעלה ולא אמר
המשאלי שלחה לי ביד פלוני ומתה חייב דלא קמה ברשותיה דמשאלי : **לא שנו** . שהשואל חייב בה עד שתבא ליד המשאלי : **אלא שמחזירה בסוך**
ימי שאיננה . שא"ל השאילי עד זמן פלוני ומתה חייב דלא קמה ברשותיה דמשאלי : **אלא לאחר ימי שאיננה**
פסור . ואפילו צביונו של שואל מתה משכלו הימים אינו שואל עליה : **וכולן שאמרו וכו'** . טעמא דגלי דעתיה שאינו חפץ להיות עוד שומר עליה :
הא

השובר את האומנין

פרק ששי

בבא מציעא

פא

עין משפט
ג' נר מצוה

הא גמרתיו שומר שטר. ולא אמרינן כיון שידעו הבעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והביאום פטור השומר וגבי השואל נמי אף על פי שידעו הבעלים שכלו ימי השאלה שואל הוא: לא. תידק הא גמרתיו שומר שטר הא אלא הכי דייק מינה: הא הכא מעוט. דגלי אדעתא דתפיס ליה אלגריה שומר שטר הא:

אבל גמרתיו מאי שומר חנם. דכל כמה דלא גלי דעתיה ולית לן למימר דתפס ליה אלגריה כלתה שמירת שטר פעולה מדגמריה ואודיעיה וגבי שואל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הבעלים שכלו ימי השאלה דתס לכו לאודועי בעי דהא ידע שלך ודק ימים השאלה לו: שומר חנם נמי לא הו. דאינו שומר לו עוד קאמר ליה: קמ"ל. דאינו תופסו על שטר הוא דקאמר ליה אבל מדין פקדון לא סליק נפשיה: מאי לאו הוא הדין לגמרי. והאי דנקט טול את שך לא משמעין מינה דשומר חנם מיהת הו כדאמרן: וכן נשעה שמהורה. כל כמה דלא אמר ליה משאל שלח קמה ברשותיה דשואל כי היכי דנשעת שאלה קיימא ברשות משאל עד דאמר ליה שואל שלח וקס"ד דמשכלו ימי שאלה קאמר דמי לגמרתיו: פטור משאל. מלונסין: וחייב כשומר שטר. בגיבנה ואבידה: הואיל ונהנה בשאלה: מהני. להיות עליה שומר שטר עד שנגיע ליד הבעלים: לנגרן לביס חמי. סבלנות לארוסכו:

מדיס לא:

כפי טובה הנאה. שיחיקו לי טובה שפקדתיים בסבלנות: ונאנסו בהליכה חייב. דהואיל וקצן דמיין ומשכן לשם לקיחה הרי הם לקוחין בידו עד שידע שאלה לקומה והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' סו): אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקרו ואם אין לו מוס יקחו ונאנסו בידו חייב והוא דקילי דמיה: בחזירה פטור. מלונסין מפני שהא כנושא שטר בחזירה ולא כשואל ומהו נשירות שטר הואיל ונהנה שנתפאר בהו והיינו כותיה דלמימר דא"צ דיהיב ליה כפי טובת הנאה שבהו הו עליהו שומר שטר אחר שכלתה שמירת המקח הואיל ונהנה כל שכן גבי שאלה דלא יהיב ליה מידי: שומר לי ואשומר לך שומר שטר. וחייב אם נגנבה: ואמאי שמירה בבעלים היא.

[לקמן ט"ז. טז.]

בעליו של חפץ זה שנגנב במלכתו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתבי חס בעליו עמו לא יסלם ודרשינן לקמן עמו במלכתו ודע"ג.

דשואל כתיב לקמן דרשינן ליה נמי אכולהו שומרין בפרק השואל (לקמן ד' טז): ואני אשומר לך למחר. ללאו במלכתו הוא השתא: השאילני ואשאיל לך. אין זה שואל להחייב בלונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאיל: שמירה בבעלים היא. אשומר לי ואשומר לך קאי שניהם זה במלכתו של זה אבל השאילני כלך ואני אשאיל לך כליו שומר לי ואשאילך או השאילני ואשומר לך אין כאן בעלים של חפץ במלכתו של שומר: אהלווי. מוכרי אהל שמכבסין בו בגדים והוא עשב ואיכא דאמרי אלהות והוא מין בושם: זיל ואפי לן. קס"ד יומא דידיה הוא דהשתא לא הו אינהו בשמירת טעיתו אלא כשומרי חנם ואלטרין למימר פשעו בה דלי לא לא מייחייבי: פשיעה בבעלים. שאף הוא במלכתו היה: איגלאי מילתא דהיה עתה שטר הוא שפי. ולא היה במלכתו שעדיין לא התחיל לתפוס ונמאל שבעה שבעה שן שומרי לא מחר עלמו להיות מלכתו עליו אבל אם נתעסק מיד ופשה ולאחר שפשה שפי שטרם ובלותה שעה אברה טעיהו פשיעה בבעלים נמי הויה הואיל וכשעטו שומרין היה במלכתו דלמרינן לקמן (ד' טז): היה עמו בשעת שאלה איט נריך להיות עמו בשעת שברה ומתה: הניחא למאן דאמר. בפרק השואל (טז) פשיעה בבעלים פטור היינו דליכסיף: אלא למאן דאמר פשיעה בבעלים חייב. שלא נאמרה פטור בבעלים אלא בשואל ושומר שטר שמיוכן בלא פשיעה אבל שומר חנם שחויבו אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום בעליו עמו הואיל ופשע אמאי איכסיף: בהסוא אגרא וכו'. והו להו שומרי שטר:

הא גמרתיו שומר שטר. ואל"ת ומאי פריך הכא דלכתו תפיס ליה אלגריה ולכך הו שומר שטר אף על פי שגמר מלכתו ומיהו לטעמיה דלעיל דדמיון לומן לשומר ולא אמרינן שאני לומן דתפיס ליה אלגריה פריך הכא שפיר וי"ל דלא מהני תפיס ליה אלגריה אלא דוקא בעוד שמשטר בלומנותו דתרתיו צעינן שמשטר ותפיס ליה אלגריה: לא הא הכא מעוט וטול את שך שומר שטר. ודע"ג דגמרתיו לא הו אלא שומר חנם לפי שנגמרה מלכתו מ"מ הכא שמפיש בהדיא שלא יכול עד שיתן מעות הו שומר שטר: אתא לקמיה דרב נחמן ותיביה. וסימה מדלא אשכח לזבזבא משמע דלא הו זבינא חריפא ואם כן אמאי חייביה והלא הגאח שניהם היטה ואמרינן בגדרים (ד' לא): דאין לחייב הלוקח אלא זבינא חריפא שכל הנאה שלו וי"ל דזבינא חריפא היה והא היה רוצה לתת בדמים שנקט לו המוכר היה מולא הרבה אלא היה רוצה למוכרו ביוקר ומה שלא מכרו כמו שהיה יכול משום שאף אבזא דביטיה קשיחור יתנו לו לומן דמים או יותר:

הניחא למ"ד פשיעה בבעלים פטור. וקשיא למ"ד חייב מעובדא דרב פפא דרב אחא ורבינא איפליגו בה לקמן* שהו אחר רב פפא: דברי

הא גמרתיו שומר שטר. ואל"ת ומאי פריך הכא דלכתו תפיס ליה אלגריה ולכך הו שומר שטר אף על פי שגמר מלכתו ומיהו לטעמיה דלעיל דדמיון לומן לשומר ולא אמרינן שאני לומן דתפיס ליה אלגריה פריך הכא שפיר וי"ל דלא מהני תפיס ליה אלגריה אלא דוקא בעוד שמשטר בלומנותו דתרתיו צעינן שמשטר ותפיס ליה אלגריה: לא הא הכא מעוט וטול את שך שומר שטר. ודע"ג דגמרתיו לא הו אלא שומר חנם לפי שנגמרה מלכתו מ"מ הכא שמפיש בהדיא שלא יכול עד שיתן מעות הו שומר שטר: אתא לקמיה דרב נחמן ותיביה. וסימה מדלא אשכח לזבזבא משמע דלא הו זבינא חריפא ואם כן אמאי חייביה והלא הגאח שניהם היטה ואמרינן בגדרים (ד' לא): דאין לחייב הלוקח אלא זבינא חריפא שכל הנאה שלו וי"ל דזבינא חריפא היה והא היה רוצה לתת בדמים שנקט לו המוכר היה מולא הרבה אלא היה רוצה למוכרו ביוקר ומה שלא מכרו כמו שהיה יכול משום שאף אבזא דביטיה קשיחור יתנו לו לומן דמים או יותר:

הניחא למ"ד פשיעה בבעלים פטור. וקשיא למ"ד חייב מעובדא דרב פפא דרב אחא ורבינא איפליגו בה לקמן* שהו אחר רב פפא: דברי

עמ"א ב מ"י ס"י מהלכות שכינות הלכה ג סוג עשין פט טו"ט"ט ח"מ ס"י טו טע"ף ט:

פ"ג מ"י ס"ג מהלכות שאלה ופקדון הלכה ג סוג עשין כג טו"ט"ט ח"מ ס"י טו טע"ף ט:

פ"ד מ"י ס"ג מהלכות שחוקין וזוה"מ הלכה ג ופיין במשה למנן סוג עשין פכ טור ט"ט ס"י קפו טע"ף ט:

פ"ה ו' מ"י ס"ג סוג ט"ט ט"ט טע"ף ג [כל זה וכן מה שמעלה א כ ג ד הו"ה כ"כ אלפס פ"ק ח דכ"ט דף קכ"ג]

פ"ה מ"י ס"ג מהלכות שכינות הלכה ג ופיין במ"מ ובכ"מ ונלחם משה סוג עשין פכ טו"ט"ט ח"מ ס"י טו טע"ף ו' וס"י טו טע"ף ט:

פ"ה מ"י ס"ג מהלכה ג סוג ט"ט וס"י פט טו"ט"ט ח"מ ס"י טו טע"ף ט:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז:

הגהות הבית (ה) גמ' הואיל ונהנה. ר"ב ע"ל כ"ד מ"ג ט"ז: